

Aspirant Ozinga en het mysterie van het verdwenen portret (2)

'U moet goed opletten wat hier gezegd wordt,' zegt Mieke tegen de Somaliër. Mieke is de politierechter die moet bepalen of de Somaliër een winkeldief is. 'Verstaat u mij wel?' vraagt Mieke. De Somaliër kijkt zijn advocate aan, die hem uitlegt wat de rechter bedoelt. Hij richt zich weer tot de rechter. 'Ja, ik versta het,' lukt het hem bijna te zeggen.

*

Hartgrondig. Een dergelijk 'verdikkeme' liet de 27-jarige aspirant Ozinga van het Utrechtse bureau Briljantlaan zich ontvallen toen zijn oude schoolvriendin Vanessa Vampstra hem haar hele relaas uit de doeken had gedaan. Normaal gesproken vloekte de gewetensvolle dienstklopper nooit, want dat was tegen zijn principes, maar hij had als stagiair bij de oude wijkagent Lachsnor uit hoofde van zijn dure plicht tot handhaving der wet en om het vertrouwen van de schilderachtige buurtbewoners te winnen weleens met het bijltje van de pikante, godslasterlijke of beledigende uitroep gehakt – een ervaring die hem nu, bij de expressie van zijn ware gevoelens omtrent het hem zojuist voorgelegde mysterie, goed van pas kwam. 'Verdikkeme,' sprak de onthutste rechercheur nogmaals, redenerend dat het hek van het fatsoen nu toch al onherroepelijk van de dam van de onbetamelijke was. 'Dus je wilt me vertellen dat je, toen je gisterenmiddag te vijf ure je woning, gelegen: Biltse Omgang numéro 6 te Utrecht, betrad via de achterdeur van genoemde woning, een geluid als van een haastig optrekkende bolide hoorde; dat je je vervolgens naar het voorkamerraam spoedde, waardoor je inderdaad een zwarte wagen, type: 4-deurs coupé, zag wegscheuren; dat je uit het rechter achterportier van deze wagen een been zag bungelen, waarvan je waarnam dat het in een antracietkleurige pantalon met krijtstreep gehuld was; dat je daaruit opmaakte dat het been aan je man, de 41-jarige Duitse kunsthandaar en professor aan de plaatselijke universiteit Thor Teufelein, toebehoorde, reden: voornoemde echtgenoot heeft een dergelijk kledingstuk in zijn bezit en draagt het dikwijls; dat je vervolgens zag en hoorde hoe het openstaande rechter achterportier werd gesloten en de zwarte auto, waarin naar jouw overtuiging je man vervoerd werd, met opvallende snelheid over de oprijlaan van het landhuis, je woning, uit het zicht verdween; en dat je sindsdien taal noch teken hebt vernomen van je levensgezel, van wie je vermoedt dat hij het slachtoffer is geworden van een misdrijf? Is dat wat je me wilt vertellen?' Om nog meer te kunnen genieten nam Vanessa Vampstra extra langzaam een verkwikkende slok uit het met diamanten ingelegde *Limited Edition*-flesje Yakult, dat ze lekker makkelijk had meegepikt uit een supermarkt, tankstation of gemakswinkel bij haar in de buurt, en fluisterde in het oor van de uitgesproken aartssmeris, waarbij ze haar bekoorlijke gezicht zó dicht bij het zijne hield dat hij de zoete geur van rijpe kersen op haar adem kon ruiken en de copieuze wimpers die haar amandelkleurige ogen

omlijstten zijn linkerslaap beroerden toen ze ermee knipperde: 'Dat wil ik je vertellen. En ik wil dat jij mijn man voor me vindt.' Even hield de Sneker schone de markante kop van haar bonenstaak van een streekgenoot in beide warme handen en wierp hem een intense blik in de ogen, alvorens hem van zich af te stoten en naar de deur van het efficiënt ingedeelde kantoor te heupwiegen. Voordat ze die achter zich sloot, richtte ze zich nog eenmaal tot de beduusde speurder. Met hese stem en terwijl ze haar droevige hertenogen naar hem opsloeg sprak ze: 'Ik heb je altijd al zo'n knappe kop gevonden.'

*

Thys en Twan zitten naast elkaar op de trappen van het gerechtsgebouw. Ze kijken ieder een andere kant op. Geen van beiden kijkt naar het gerechtsgebouw, dat eigenlijk geen gerechtsgebouw is. Het is gebouwd als twee gebouwen: een geneeskundig laboratorium en een middelbare school; het was voor een deel ook kale vlakte. Nu heeft het extra vloeroppervlak en een glazen gevel, en heet een stuk van de vlakte 'Vrouw Justitiaplein'. Thys staat op. 'Laten we dan maar koffie gaan halen.'

*

Nog een keertje. Dat wilde de 26-jarige werkzoekende Zegers, vriend en assistent van de 27-jarige aspirant Ozinga van het Utrechtse bureau Briljantlaan, zich juist omdraaien toen onverbiddelijk zijn faxmachine begon te piepen. 'Waarom is die donderse vent toch altijd zo vroeg uit de veren,' mompelde hij tegen zichzelf, terwijl hij in de toga stapte die de avond tevoren achteloos op het hoogpolige tapijt dat eens wit was geweest en de vloer van zijn klein bemeten zolderkamertje bekleedde, was gegooid. Terwijl hij het vers bedrukte papier uit de opening van dat toonbeeld van wat de moderne telecommunicatietechnologie vermocht, zijn faxapparaat, scheurde, klonk uit een hoopje lakens op zijn beslapen twijfelaar een tevreden gesmak en gegeeuw op.

Wordt vervolgd ...